

תת"ע 12668/01/20 - מדינת ישראל נגד סימו עידן

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 12668-01-20 מדינת ישראל נ' סימו עידן
תיק חיצוני: 14116016941

בפני	כבוד השופט אור לרנר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	סימו עידן

החלטה

בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהיעדרו של הנאשם ביום 24.2.20.

הנאשם טוען כי לא קיבל את ההזמנה לדין וידע על הדין רק לאחר שקיבל עותק מפסק הדין. עוד טוען הנאשם להתיישנות שכן לדידו כתב האישום הוגש רק ביום 29.1.20, כשנה וחצי לאחר ביצוע העבירה. טענה שלישית בפיו של הנאשם היא כי במועד ביצוע העבירה הרכב שלו, שהיה רכב חדש, לא נדרש לביצוע מבחן רישוי.

המאשימה מתנגדת לבקשה ומציינת כי הזימון חזר בציון "לא נדרש" ולכן מהווה זימון כדין.

דין הבקשה להידחות.

המבקש זומן לדין מכתובתו הרשומה וההזמנה חזרה בציון לא נדרש. לא די בטענות כלליות בדבר אי קבלת ההזמנה כדי להצדיק ביטול פסק הדין. יפים לעניין דבריו של כב' הש' שוהם: **"כאשר דו"ח העבירה, ההזמנה לדין, או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות... טענות לשיבושים בהגעת דברי הדואר יש לתמוך בחומר ממשי, ואין להעלות טענות מסוג זה בעלמא וללא כל תימוכין"** (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018)).

גם טענתו הנוספת של הנאשם, באשר לקיומו של עיוות דין, אינה מצדיקה ביטול פסק הדין. נכון הדבר שרכב חדש פטור ממבחן רישוי שנתי לאחר השנה הראשונה, אולם אין הוא פטור מתשלום אגרת רישוי שנתי ואם לא ישלמה, לא יהא לרכב רישוי שנתי. עיון מדוקדק ברישיון הרכב שצירף הנאשם לבקשתו מעלה כי המדובר ברישיון רכב שהודפס ביום 17.6.18 ותוקפו עד ליום 26.4.19 וכי הוא שולם ביום 17.6.18 - כזכור, העבירה בוצעה ביום 16.6.18, משמע יום לפני הוצאת הרישיון ותשלום האגרה. משלא טען הנאשם כי היה ברשותו רישיון רכב ששולם במועד ביצוע העבירה, הרי

שהעבירה בוצעה ואין חשש לעיוות דין.

גם בטענת ההתיישנות אין כדי לסייע לנאשם וזאת מן הטעמים הבאים:

1. העבירה בה מדובר- פקיעת רישיון רכב פחות מארבעה חודשים, הינה עבירת קנס (ר' סעיף 1(1) לתוספת של צו התעבורה (עבירות קנס) תשס"ב- 2002). משכך, התיק שבנדון מקורו בבקשת הנאשם להישפט וחלה עליו הוראת סעיף 225א(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב- 1982 (להלן: "החסד"פ"), הקובעת כי הגבלת המועדים הקבועים בסעיף 225א לא תחול על מי שהגיש בקשה להישפט.

2. טענת התיישנות היא טענה דיונית ולא מהותית ולפיכך רשאי הנאשם לוותר על טענה זו-

"פועלה של ההתיישנות בפלילים אינו "מהותי" אלא "דיוני" ומתבטא אך בחסימת האפשרות להאשים את מבצע העבירה. מכאן עולה, כי בידי הנאשם לוותר על העלאתה של טענת התיישנות, ואם ויתר - ויתורו תופס ובעל תוקף (השוו ע"מ 3/88 אזוט נ' מדינת ישראל [2])".
ע"פ 6629/98 אורי הלר [13.5.02].

לטעמי, מי אשר בעצם אי התייצבותו לדין נחשב כמי שהודה בכל העובדות המיוחסות לו (סעיף 240א(2) לחסד"פ), נחשב מכללא כמי אשר ויתר על כל טענותיו המקדמיות, לרבות טענת התיישנות.

3. סעיפים 225א(א) לחסד"פ וסעיף 239א לחסד"פ כוללים בחובם הוראה ברורה לבאשר לתוצאה הנגרמת מחלוקת הזמן הקבוע בסעיף: "לא יוגש עליה כתב אישום ולא תומצא בעניינה הזמנה למשפט" (סעיף 239) ו"לא יוגש עליה כתב אישום ולא תומצא בעניינה הודעת תשלום קנס" (סעיף 225א(א)). סעיף 230 הדן בשליחת כתב האישום לנאשם שביקש להישפט אינו כולל סנקציה דומה, או בכלל, על אי שליחת ההודעה במועד.

4. הנאשם מצרף לבקשתו נספח שעניינו הזמנה למשפט וכתב אישום אשר נשלח (על פי המצוין בו), בדואר רשום בתאריך **19.5.19**, ולכן על פי חזקת המסירה הקבועה בתקנה תקנה 44 א' לתקנות סדר הדין הפלילי התשל"ד-1974, רואים את הנאשם כמי אשר קיבל את כתב האישום 15 ימים לאחר שליחתה. הווה אומר, הנאשם קיבל לידי עותק מכתב האישום לפני שחלפה שנה ממועד ביצוע העבירה. למותר לציין כי הנאשם אינו טוען שלא קיבל עותק מכתב אישום זה, נהפוך הוא מדבריו עולה כי התייצב במועד הקבוע בכתב אישום זה.

מכל האמור לעיל, הגעתי למסקנה כי אין הצדקה לאי התייצבותו של הנאשם וכי לא קיים חשש לעיוות דין.

בשולי הדברים, אני מוצא לציין כי בניגוד לאמור בסעיף 10 לבקשה, לא תובע חתום על כתב האישום אותו הציג הנאשם כנספח לבקשתו, שכן ברור כי התובע, פקד אלי מנטסון (אשר אף מצוין בשמו כתובע המאשר של כתב האישום), לא חותם "אלי מלצון".

סוף דבר, הבקשה נדחית.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ט"ו אייר תש"פ, 09 מאי 2020, בהעדר הצדדים.